

MANŽELSKÝ
(S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

Jesse

Kornbluth

MANŽELSKÝ
(S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

jesse
kornbluth

2016

Copyright © 2015 by Jesse Kornbluth
Translation © 2016 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MARRIED SEX,
vydaného nakladatelstvím Open Road Integrated Media, New York 2015,
přeložila Hana Čapková
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-141-8

Pro HH

Když zamumlám jako Disraeli,
Že jsi mi spíš milenkou než manželkou,
Spíš andělem než milenkou; když jako Satan
Ti do ucha zasyčím malou zvrhlost,
Báječnou nehoráznost,
Shovívavě se na mě usměješ a řekneš: „Ach, ti muži!“

„Žena“, Randall Jarrell

KAPITOLA PRVNÍ

„Nejkrásnější žena na světě je ta, která čte knihu.“

Nechtěl jsem to říct nahlas. Vlastně jsem měl v úmyslu mlčet. Ale uniklo mi to jako neohrabaně upřímnému školákovi.

Žena s knihou byla Blair. Seděla na pohovce a podobala se desetitisícům jiných Newyorčanek, které vědí o své přitažlivosti, ale neberou ji příliš vážně. Působila velice cudně, ale jenom zdálky. Tmavomodrá sukně jí končila nad koleny a zvýrazňovala dlouhé nohy vypracované během. Bílá hedvábná halenka s rozepnutými horními knoflíčky poodhalovala výrazné křivky.

Lidé, kteří Blair znali z Iowy, by na ni teď ohromeně zírali. S příchodem středního věku si dopřála vylepšení prsou. Nepřehnalá to – jenom si je nechala upravit tak, aby působila trochu vyzývavě a nezašla přitom za hranice dobrého vkusu.

Říct, že mě její křivky jenom *zajímají*, by bylo moc mírné. Ženská prsa mě fascinují.

Blair ignorovala, že jí sukně vyjíždí po stehnech nahoru. Nevšimla si ani skleničky bílého vína na konferenčním stole.

Nevím, co četla, ale bylo to dost závažné, protože v ruce držela tužku.

Dopsala poznámku, zvedla hlavu a zjistila, že si ji upřeně prohlížím. Hned jí došlo, na co myslím, a zasmála se. Výmluvně a pohrdavě. Celkem zbytečně řekla: „Buď hodný kluk a nech mě číst,“ a mávla směrem ke kuchyni.

„Večeře bude za pět minut,“ oznámil jsem jí.

„Za deset,“ odpověděla a poklepala tužkou na knihu. „Stránek.“

Některé Newyorčanky za jídlo považují salát s citrónovou šťávou a do tenka naklepané kuřecí prsíčko. Podle mne to není žádná večeře a člověku, na kterém mi záleží, bych nic takového nepřichystal. Blair jsem udělal skutečné jídlo: jako předkrm vlašné cuketové soté s nasekanou mátou a trochou olivového oleje. Následovalo pečené kuře s čerstvými bylinkami, malé červené brambory a zelené fazolky, obojí polité rozpuštěným máslem.

Není třeba počítat kalorie, obzvlášť když víte, že je brzy spálíte.

Blair přečetla víc než deset stránek, ale mně to nevadilo. Zatímco hleděla do knihy, vracel jsem se do obýváku se zbytečnými dotazy: „Dáš si ještě olivy, Blair? Mám ti dolít víno?“, jenom abych se na ni mohl dívat. Ne kvůli oblečení, i když klasický a business styl mě zvláště vzrušují. Chtěl jsem koukat na čtoucí ženu.

Za ty roky jsem zjistil, že nejlepší způsob, jak poznat ženu,

je pozorovat ji při čtení. Je to skoro tak dobré jako strávit s ní noc. Když se úplně ponoří do knížky, dokážete si ji snadno představit, jak se v dětství choulila na verandě nebo ve svém pokoji a nevnímala matčino volání, protože musela rychle dočíst kapitolu nebo stránku. Vyzařuje z ní její podstata. To, co vidíte, je zdroj cenných poznatků.

Na Blair jsem pozoroval zaujetí a naprosté pohroužení do čtiva. Tohle je žena, která se v práci dokáže soustředit na projekt ještě dlouho potom, co všichni ostatní odešli domů. Nebo obejmout milence nohama a se zavřenýma očima přirážet jako o život.

V průběhu poslední vážné krize na trhu s nemovitostmi si každý, kdo měl práci a nějaké úspory, mohl žít vysoko nad poměry. Tehdy jsem koupil náš byt v desátém patře domu na rohu Devadesáté čtvrté ulice a Central Park West. Líbí se mi především kvůli jedné věci – na konci léta a na začátku podzimu se obrovské vápencové pevnosti na opačné straně parku při západu slunce začnou měnit. Když park přestane sálat horkem, budovy na Páté Avenue jako by stály na druhé straně mlhavého údolí někde v Toskánsku. Okna těch domů připomínají světla města na vzdáleném kopci.

V té době a v tom světle se náš byt zaplní září. V obýváku, kde stojí zapálené svíčky, jako by se zpomalil čas. Pustil jsem smyslnou hudbu Cesárie Évory a do skleniček nalil kvalitní bordeaux.

Není to zrovna originální. Ba co hůř – je to otřepané. Ale scénu jsem připravil.

• • •

Na pánvi voněla šťáva z masa s bylinkami, za kterou by se nemusela stydět ani dobrá restaurace. Víno bylo tak lahodné, že jsme ho pili jako vodu. U jídla jsem se pozvolna začínal těšit.

„Co čteš?“

„*Divočejší břehy lásky* od Lesley Blanchové. Nemůžeš to znát, napsala to v padesátých letech.“

„O čem to je?“

„O čtyřech viktoriánských ženách, které opustily Evropu a žily na Středním východě.“

„Jak ses o té knížce dozvěděla?“

„Nově nastupující prvačky to přes léto dostaly jako povinnou četbu.“

„Co když si to nepřečtou?“

„Budou si na mé přednášce připadat trapně... Možná.“

Tohle byla celá Blair – naprosto oddaná své věci. Vždycky doufala v to nejlepší. Některé lektorky Barnardovy univerzity k sobě přitahovaly holky, které jsou v pohodě. Na Blair se naopak lepily samé nešťastnice. Studentky, které ještě nikdy nebyly mimo domov. Evangeličky, jež se poprvé ocitly ve zkaženém světě. Lesby skrývající svou orientaci. Za nimi následovala obvyklá skupina osmnáctiletých dívek zraněných osudem – některým zemřeli rodiče na rakovinu několik týdnů poté, co je vysadili před školou. Rodiče jiných počkali, až budou mít prázdné hnízdo, a rozešli se. Další trpěli, protože už za dceru nemuseli psát každou slohovou práci.

Blair přednáší ženská studia. Jsem si jistý, že když na její dveře poprvé zaklepe nová skupina prvaček, všechny očekávají feministku z West Side ustrnulou v čase. Neupravenou, špatně oblečenou ženskou s rozčuchanými kudrnatými vla-

sy, která je hrdá na to, že vypadá jako strašidlo. Jenže Blair připomíná spíš Glorii Steinemovou než Betty Friedanovou. Nosí melír od profesionální kadeřnice, chodí na kosmetiku a do práce se obléká jako ředitelka obchodní firmy. Zkrátka vzor pro druhé.

„Proč mají číst zrovna tuhle knížku?“

Vycítil jsem, že mě čeká úvod do Blaiřiny přednášky, a dolil jsem si víno.

„Tyhle ženy prolomily těsná omezení své třídy ještě před příchodem emancipace.“

„Pracně si vytvořily vlastní identitu,“ napověděl jsem jí.

„Vydaly se svou vlastní cestou,“ dořekla Blair a oba jsme se zasmáli, protože moje žena dobře ví, jak mi tenhle výraz leze na nervy. Je pitomé nechat se rozhodit takovou maličkostí, ale já si opravdu myslím, že „svou vlastní cestou“ by měly říkat pouze nejlepší herečky ve vedlejší roli, a to jenom když přebírají Oscara.

„Co se tam píše o lásce?“

„Myslím, že klidně můžu citovat: Existují dva druhy romantiků – ti, kteří milují, a ti, kteří milují dobrodružnost milování.“

„Ke kterému patříš ty?“

„K oběma,“ odpověděla Blair bez zaváhání.

Po večeři nás čekal tenký joint. Nikdy ho nekouříme před jídlem ani během něj. Začali bychom se po něm nezřízeně cpát. Když si ho dáme po večeři, jablka a sýr chutnají jako lahodný dezert a káva připomíná exotický nektar. Navíc se tak oddělí jednotlivé části večera – jedna skončí a druhá začne.

Blížila se devátá. Všichni, kdo se vydali na nějakou cestu,

už dorazili k cíli. My jsme se nikam nechystali. Dojedly jsme a odstrčili talíře, zůstali jsme u stolu a pili druhou láhev vína. Otis Redding nám k tomu zpíval o ženách, které muže potěší a škádlí, milují a ubližují, touží po troše něhy.

Bylo nám příjemně.

Zapálil jsem joint a podal ho Blair. Bez rozpaků z něj potáhla a vdechla kouř.

„Někde venku,“ poznamenala, když už nedokázala déle držet kouř v plicích, „je určitě nějaká klientka, kterou by velmi znepokojilo, kdyby se dozvěděla, jak si zaneřádíš mysl.“

„Někde venku je klientka, která by byla nadšením bez sebe, kdybych si zaneřádil mysl představami o ní.“

„Ach, ano! Rozvodový právník, který je vždycky po ruce,“ řekla Blair a znovu potáhla z jointu.

„Na seznamu žádoucích mužských zaujímám místo někde na konci.“

„Tomu nevěřím.“

„Vedou gynekologové a profesionální tenisti.“

„Pravda,“ odpověděla Blair. „Ale jestli tě to uklidní, tak rozhodně stojíš nad zahradníky.“

Podala mi joint a její tvář ztratila výraz. Blair se obrátila do svého nitra. Pozoroval jsem ji, jak se pokouší dokončit myšlenku. V prostředku se ztratila a já věděl, že konce se hned tak nedobere.

„Blair?“

Zamrkala a vrátila se do pátečního večera na Central Park West.

„Promiň,“ omluvila se. „Kde jsme to skončili?“

„Byla jsi duchem nepřítomná. Já jsem seděl tady, díval se na tebe a myslel na jednu fotku.“

„Jakou?“

„Je po večeri. Ti dva dojedli, ale spokojeně zůstali sedět u stolu a povídají si. Ona kouří cigaretu. On po ní chce, aby si rozeprnula blůzu. Poslechne ho. Nemá podprsenku. Vdechne kouř. A právě v tu chvíli... ji vyfotí. Udělá jeden nezapomenutelný snímek.“

„Helmut Newton,“ řekla Blair. „Je to fotka jeho ženy.“

Bez pobízení si rozeprnula další knoflíčky na halence a uvolnila háček vpředu na podprsence. Soustředil jsem se jenom na její prsa – kulatá, poměrně těžká, s tvrdnoucími růžovými bradavkami.

„Takhle?“ zeptala se.

Bleskově jsem vstal a obešel stůl. Blair odstrčila svou židli. Vsunul jsem jí prst do úst. Olízla ho a sála. Vytáhl jsem ho ven a obkroužil jím její rty. Přitiskl jsem ho na její bradavku a krouživým pohybem jsem ji začal pomalu, něžně masírovat. Měnil jsem rychlost – nahoru jsem prstem přešel rychleji, tam jsem se o bradavku jenom zlehka otřel, rychle jsem sjel dolů a lehce do ní štípl. Několikrát jsem to zopakoval.

Přitiskl jsem ústa k Blaiřinu levému uchu a jemně ho olizoval. Ucítil jsem, jak se prohnula v zádech a začala zrychleně dýchat. Sáhl jsem jí pod sukni a pravou rukou jsem jí pohladil vnitřky stehen.

Zastavil jsem prsty mezi jejíma nohama. Pomaloučku jsem jimi přejížděl nahoru a dolů, ze strany na stranu. Blair zavřela oči a uvolnila ruce a nohy.

Kdyby bylo po mém, vůbec bychom se nedostali do ložnice. Shodil bych talíře ze stolu, rovnou Blair svlékl a přinutil ji, aby si stoupla. Až bychom skončili, se závratí a bez dechu

bych padl na podlahu. A byl bych nadšený, protože jsme celou složitost vztahu zredukovali na živočišný žár.

Blair se uměla lépe ovládat.

„Ach, propána!“ Jemně mě od sebe odstrčila. „Pojďme do postele.“

V ložnici jsem se rychle svlékl a zapálil svíčku. CD přehrávač cvakl a obestřely nás zasněné tóny reggae. Při téhle muzice jsem si představoval velbloudy plující v měsíčním svitu pouští. Nebo ženu, která na karibské pláži o půlnoci do sedá na muže na lehátku. Filmová hudba, soundtrack k přepychovému sexu.

Otočil jsem se k Blair. Ležela na břiše na posteli a tiskla si paže k tělu. Tahle ženská si usmyslela, že má dvě a půl kila navíc a nedokáže je shodit. Všechnu tu přebytnou váhu prý nosí na zadku. Když běhá kolem jezírka v Central Parku, nikdy si nezapomene kolem pasu uvázat svetr, aby svá kila zakryla. Je to naprosto šílené, protože jí to moc sluší. Na posteli jsem ale viděl jinou Blair, svobodnou a nespoutanou.

Klekl jsem si vedle ní a pohládl ji po zadku. Rukou jsem přešel po záhybu v místě, kde začínají stehna. Blair se zachvěla.

„To mě vzrušuje,“ zašeptala.

Napjala se a zavzdychala v několika krátkých, mělkých orgasmech. Mohutná, hluboká vnitřní křeč nepřišla.

Někdy se stane, že se člověku nepovede přivést milenkou k vrcholné extázi, i když se celý zpotí. Ona pak řekne: „Udělej se... Udělej se ty.“ Protože se ze všech sil snažil a v žádném případě si nepřipadá nemožný, sevře jí rukama zápěstí a pustí to.

Pak jsou taky večery, kdy člověku tolik záleží na jejím orgasmu, že uplatní všechny možné polohy a techniky, aby ho dosáhla.

K takovým večerům patřil i ten dnešní.

Blair přerušovaně dýchala a zatínala mi nehty do zad. Pozornost a technika se staly pouhou... aktivitou.

„Slez,“ nařídila mi. Nepřipadal jsem jí dostatečně rychlý, a tak mi přitiskla ruku na hrudník a odstrčila mě. Vyjel jsem z ní a každý z nás sáhl po své sklenici vody, kterou míváme na nočním stolku. Jako boxeři mezi jednotlivými koly.

„Co bude?“ zeptal jsem se bez dechu.

„Udělám ti to,“ odpověděla Blair.

Vzala můj úd do dlaně a jemně po něm přejížděla. Zlehounka se ho dotýkala jazykem. V tu chvíli bych dokázal umřít na přemíru radosti.

Tak takové je být ženou, pomyslel jsem si a ochotně se nechal obírat o mužství. Z Blair vyzařovala síla, zatímco ze mne naprostá bezmoc. Víno, kouř z jointu a ženská síla se smísily v jedno. Viděl jsem barvy – zlatou a tmavě fialovou – a pak se mi v hlavě rozprostřela prázdnota.

Prudce jsem přirazil a rukama sevřel Blaiřinu hlavu. Takové zakončení mi ale nevyhovuje. Až moc mi připomíná rituál v pornografickém filmu, který považuju za neuctivý a hrubý. Nějak se mi podařilo vymanit se a překotit Blair na záda. Šeptal jsem jí přitom, že je můj miláček, má nejdražší, má jediná.

Zaplavila mě dokonalá rozkoš. Naposledy jsem vzdálil pánev, přirazil a vzápětí vystříkl do své milované ženy, s níž žiju už dvacet let.

KAPITOLA DRUHÁ

Druhé zářijové pondělí jsem v devět hodin ráno přesně věděl, kde je moje partnerka z právnické kanceláře a co dělá. Každoročně se to opakuje už celých deset let.

Viktorie Denhamová se nacházela ve Wainscottu, v domě u laguny Georgica Pond. V okolí East Hamptonu se nic lepšího nenajde. K jejím sousedům patří Steven Spielberg, Martha Stewartová a takové množství ředitelů z Wall Street, že cynikové té louži přezdírají Zlatá laguna. Bohatí rezidenti se ale chytře drží tradice a svá obrovská sídla nazývají chatami.

Viktoriin dům je opravdová chata, bungalov obrostlý břechťanem, který přímo volá po rekonstrukci, jíž se mu nikdy nedostane. Jeho majitelce je to fuk. Pro ni je na celém domě nejdůležitější okno s výhledem na dlouhou lagunu oddělenou od oceánu úzkou pláží a na oceán, který se rozkládá za ní.

Voda, písek, voda, nebe – to je ten nejlepší výhled v East Hamptonu a okolí.

Viktorie dům koupila v roce 1980, ale nikoli proto, že má

čich na výhodnou koupi nemovitostí. Viktorie vesluje. Nejdřív měla těžkou pramici, potom si pořídila kánoi. Teď má veslici značky Ocean Shell – lehkou, ale pevnou loď, která se v ničem nepodobá lehounkým, střelbitým veslicím na regátách. Přes odrbaný trávník ji tahá k vodě. Stačí dvanáctkrát zabrat vesly a ocitne se na druhé straně laguny. Potom plavidlo přetáhne přes několik metrů písku až k oceánu a vyrazí podél břehu k East Hamptonu.

V září se v Atlantiku dá veslovat.

Po ránu je oceán většinou úplně klidný, podobně jako laguna. Slunce mírně hřeje a není ani stopy po větříku. Je to nejlepší období v roce, k čemuž výrazně přispívá nepřítomnost Newyorčanů. Na místě můžou zůstat a užívat si pouze zazobanci a úplní lenoši.

Viktorie není ani bohatá, ani líná, ale jednoduše praktická. Když dostudovala práva, zastupovala ženy v rozvodových řízeních. Bylo to tehdy asi tak snadné, jako když právník Atticus Finch hájí černocho v knize *Jako zabít ptáčka*. Obhajovat manželky proti jejich mužům znamenalo jasnou prohru. Viktorii to vůbec nevadilo. Právo považovala za nejjednodušší způsob, jak změnit svět, aby byl vůči ženám přívětivější. Díky tlaku a lobbování advokátů jako ona se to nakonec podařilo. A když právník pro ženu v rozvodovém řízení získal tučné majetkové vyrovnání, zvláště pokud se rozváděla s nějakým boháčem z Upper East Side na Manhattanu, nemusel se bát o existenci.

Viktorie ve své práci neviděla cestu ke zbohatnutí. Od svého počátku zastupovala klientky, na kterých se nedalo vydělat – vězeňkyně, ženy na podpoře nebo z útulků pro týrané osoby. Rozvedla je a pomohla jim s odvoláním a propuště-

ním na podmínku. Ještě pozoruhodnější bylo, že je zaměstnala. Posledních dvacet let měla hezky oblečenou a zdvořilou recepční, o níž by nikdo nehádal, že unikla ze spárů manžela-tyrana a deset let seděla za krádeže.

New York Magazine vždycky po několika letech vydává reportáž nazvanou Nejlepší rozvodoví právníci v New Yorku. Před deseti lety ji měl napsat můj bratranec, novinář. Zavolał Viktorii. Zeptala se ho, koho dalšího má na seznamu. Vytasil se s obvyklými jmény. Navrhla mu několik právníků, kteří zastupovali chudé a bité ženy. „Nejdřív si promluvte s některým z nich,“ řekla. „Až pak mi zavolejte.“

Bratranec se s těmi právníky nespojil ani se Viktorii podruhé neozval. Ale vylíčil mi jejich rozhovor, takže jsem si o ní udělal obrázek, který skoro přesně odpovídal tomu, jak se časem projevila – jako chytrá žena s velkým srdcem, cynická a ryzí zároveň. Vyznala se ve vztazích mezi muži a ženami, ale sama se jim úspěšně vyhýbala. Připadalo jí, že člověku jenom komplikují život. Zkrátka dáma plná zajímavých rozporů.

Strávil jsem několik let ve velké právnícké firmě, kde jsem byl dost nešťastný. Usoudil jsem, že rozvodové právo je lepší řešení než úplný odchod z advokacie. Zavolał jsem Viktorii.

Pohovor začal nesnesitelně dlouhým mlčením, protože Viktorie si mě nejprve potřebovala „okouknout“, jak se říkávalo za starých časů. Nijak to netajila. Posadila se vedle mě na pohovku a prohlédla si mě, jako bych byl závodní kůň, kterého si chce koupit před dostihem. Nepřekvapilo by mě, kdyby věděla, že můj tmavě šedý oblek s dvěma knoflíky na saku a světle modrou košili ušila firma Brook Brothers. Nebo

že pletená černá kravata pochází od značky Paul Stuart a mé boty mohl docela dobře vyrobit Lobb, i když tomu tak nebylo. Poznala, že mě praxe naučila, že moudrý člověk na sebe zbytečně neupozorňuje. Viktorii tyhle informace stačily, aby si udělala můj psychologický obraz – Žid narozený v Brooklynu, který se zoufale snaží asimilovat.

Následoval krátký rozhovor. O několik týdnů později jsem začal pro Viktorii pracovat. Zjistili jsme, že nám to spolu klapne, a za rok jsem se stal jejím partnerem.

Právníci mají hroznou pověst, ale my jsme až nepřírodně slušní. Než se z obyčejných městských domů staly drahé nemovitosti, Viktorie koupila jeden mezi Madison Avenue a Central Parkem. Bydlí ve třetím patře a čtvrté pronajímá. V prvních dvou máme kanceláře. Náš malý tým tvoří Viktorie, já, recepční a právní koncipientka Gladys. Ta se svému řemeslu naučila ve vězení a od propuštění pracuje pro Viktorii. A nakonec dle potřeby J. T. Schmidt, německý přistěhovalec, který kdysi dávno začal dělat vyšetřovatele. Přezdíváme mu Restart, protože se zdá, že se mu každou noc vymaže paměť.

Viktorie teď méně pracuje a já se starám o případy, do kterých se jí nechce. Když nemáme moc práce, stráví několik týdnů na pláži. Na podzim je to obvyklé, protože manželky z Wall Street, které ve zdraví přečkaly léto a nezažádaly o rozvod, mají ve zvyku držet se manžela, dokud nedostane prémie.

Není ale doopravdy pryč. Kdopak mi denně volá jako první? Samozřejmě Viktorie.

• • •

„Da-vi-de.“

Viktorie mé jméno vždycky vyslovuje ve třech slabikách.

Zaslechl jsem pravidelné pleskání vesel a rytmické oddechování. Viktorie měla mobil připevněný u pasu. Usmál jsem se. Svět, v němž jednasedmdesátiletá žena, která se hodně podobá britské herečce Vanesse Redgraveové, beze spěchu vesluje směr Evropa, považuju za dobrý.

„Jaká je dneska voda, Vik?“

Vždycky si její jméno co nejvíc zkracuju.

„Tak klidná, že by se po ní dalo chodit. Svištím jako šipka.“

„To moc rád slyším. Zůstáváš tam?“

„To záleží,“ odpověděla. „Co je nového?“

„Manžel Mary Arnoldové oznámil, že rodinu na rok přestěhuje do Umbrie.“

„Co na to řekla Mary?“

„Jede s ním.“

„Doufám, že si nemyslí, že na ni v Itálii čeká nějaký urostlý milenec.“

„Nechala nám zprávu. Nemám pocit, že ji zajímal náš názor.“

„Tím líp. Co máš dalšího?“

„Zavolala nám Amanda Carpenterová.“

„Splnila požadovanou váhu?“

„Tak tak.“

Amanda Carpenterová si vzala muže, který nesmí být viděn s ženou vážící přes čtyřicet pět kilo. Podle smlouvy jde každé pondělí ráno k manželovu doktorovi a nechá se zvážit. Vždycky se vejde do limitu. Podařilo by se to každému, kdo by obědval vatu namočenou v džusu a denně vypil tucet dietních coca-col. Taky za to draze platí. Mezi

rty jí neprojde žádný tuk, a tak nemá dostatek estrogenů a na bradě jí raší tmavé vousy. Trpí bulimií a žaludeční kyselina ve zvracích jí leptá zubní sklovinu. Proč tohle podstupuje? Vypadá sice, jako by se narodila v bohaté rodině, ale její otec je hasič a matka trpí chronickou chorobou. Amanda připomíná postavu z románu Edith Whartonové, která se obětovala na oltáři peněz. Její muž je bohatý a společenský a vyžaduje, aby ho manželka náležitě reprezentovala. Ona ví, že manželství nemá jisté, a tak nás najala, abychom se doktorovi dívali přes rameno.

„Restart taky vystopoval manažera toho klubu v Paříži. Ten chlápek si vzpomíná, že viděl Stonebachovy, a podepíše nám místopřísežné prohlášení.“

„To je vynikající.“

Vlastně je to mnohem lepší. Richard Stonebach je významný politický fundraiser. Jeho zatím poslední, čtvrtá manželka za námi přišla hned po líbáncích. Podle toho, co nám řekla, si její muž jako dobrý začátek manželství představoval výlet do Paříže, kde ji vzal do erotického klubu a přiměl ji přihlížet, jak si ho nechá vykourit od jiné. Teď chce prohlásit manželství za neplatné a požaduje finanční vyrovnání. K čertu s předsvatební smlouvou! S přispěním manažera toho klubu si Stonebach může vybrat mezi pořádnou sumou na rozloučenou nebo článkem v bulváru.

„Jak se ti tenhle týden vede?“ zeptala se Viktorie.

„Nejzajímavější událost v mém kalendáři je vernisáž v jedné galerii.“

„Kdo vystavuje?“

„Greta Garbo v oboru fotografie.“

„Jaké má manželství?“

„Sháníš nové klientky, Vik?“

„Abyš věděl, tak o víkendu jsem si zašla na večeri a jednu jsem získala.“

„Jaká je?“

„Chce po manželovi šedesát miliónů dolarů a polovinu mil z programu pro časté cestovatele u jedné letecké společnosti. V žádném případě z toho nehodlá slevit.“

„No nazdar,“ řekl jsem. S pomstychtivými ženami jsem měl dost zkušeností a věděl jsem, že jsou nesnesitelné. V naší firmě jsem je vždycky zastupoval já. Pomsta začíná mílemi pro časté cestovatele a skončí, až když ta ženská dostane podíl na bytu, v němž se její muž schází se svou milenkou.

„Takže... Garbo s foťákem. Jde taky Blair?“

„Ne.“

„Dávej si pozor, mládenče.“

Viktorie ukončila hovor. Nesnáší loučení.

KAPITOLA TŘETÍ

Fotografie Jean Coinové jsou monumentální, metr a půl na metr a půl. V takovém měřítku má fotka balíků sena skoro životní velikost. Větší objekty, jako jsou skály, vodopády nebo okraje břidlicové střechy ve Francii, na člověka vystupují v tak ostrém úhlu, že má pocit, jako by se chtěly prodrat ven z papíru. Chápu, proč některým lidem pohled na tyto snímky nahání hrůzu. Drsně na ně útočí v celé své černobílé kráse.

Moc rád bych vlastnil fotku od Jean Coinové, ale i ta nejmenší je tak velká, že by zatlačila všechno v našem obýváku do pozadí. Navíc jsou všechny hrozně drahé. Takže si snímky jednou za několik let užiju v prostorách Jeanina galeristy.

Na vernisáž přišlo ohromné množství lidí. Poskakoval a proplétal jsem se davem, sem tam jsem zahlédl nějakou fotografii, potřásl někomu rukou. Známi a bývalí klienti mi posílali vzdušné polibky. Mnohaleté zkušenosti s vernisážemi mě zavedly do kanceláře vzadu v galerii. Často se tam dají objevit kopie určitých snímků, nebo dokonce fotografie, které se nedostaly na výstavu. I tady byli lidé, ale v menších sku-

pinkách a nemluvili tak živě. Za chvíli dav zmizel a já jsem skoro minutu zůstal sám s fotografií skalisek v Dordogne.

Pak jsem najednou už nebyl sám. Přidala se ke mně atraktivní žena v naškrobené bílé košili, vybledlých levískách a mokasínech. Obličej neměla jenom nazlátlý, ale byla pořádně opálená. Vlasy jí zesvětlaly od sluníčka. Vypadala, jako by strávila léto na plachetnici a před pěti minutami přistála u břehu.

Jean Coinová se skoro nenechává fotit a poskytuje minimum rozhovorů. I její známí by o ní věděli jen to, že se nejspíš nachází na opačné straně zeměkoule. A najednou stála vedle mě. Netvářila se ani trochu šťastně. Mračila se.

„Překvapuje mě, že vás tu vidím,“ řekl jsem. „Všichni tihle lidi...“

„Jakmile vymyslím, co s touhle fotkou, odjedu.“

„Budu hádat – vnímáte na ní jenom nedostatky.“

„Na tom místě kdysi žili jeskynní lidé,“ poznamenala a ukázala na terasovitou část skal. „Ten, kdo se na fotku dívá, by měl cítit jejich přítomnost nebo absenci.“ Ukázala níž. „Tady dole... Řeka plná ryb. Cítíte, že by tam něco plavalo? Já ne. Dál vidíte pole, kde se pásali jeleni, divoké ovocné stromy... Ale na té fotce není znát vůbec žádný život. Je to mrtvá krajina, a tu jsem zachytit nechtěla.“

„Kolika vašim fotkám chybí podstata?“

„Vlastně jenom téhle. Prostě... se mi nepovedla.“

V přítomnosti umělkyně nebývám zaražený – některé z nejúspěšnějších jsme zastupovali –, ale očekával jsem, že Jean Coinová se bude chovat odtažitě, nebo dokonce nepřátelsky. Zatím byla přístupná a okouzující. Pokračoval jsem v hovoru.

„Vaši fanoušci by určitě nesouhlasili.“

„Je to jen marketing,“ opáčila. „Image.“

„Proč nejste mezi nimi?“ zeptal jsem se a máchl rukou směrem k davu ve vedlejší místnosti.

„Myslíte, že jsem se přišla podívat, jak se moje fotky prodávají?“

„Je to přirozené.“

„Mýlíte se,“ řekla. „Jenom na poslední chvíli kontroluju jejich kvalitu.“ Potom zašeptala: „Nikdy nevím, jestli si lidi myslí, že moje fotky vůbec stojí za koupení.“

Je možné, že by Jean Coinová měla problémy se sebevědomím?

„Nasazujete latku hodně vysoko.“

Nestálo jí to za odpověď. Zdálo se, že bude lepší změnit téma.

„Proč nefotíte lidi?“

Zasmála se. „Hodláte ze sebe sypat jedno klišé za druhým?“

„Vážně, proč? Zajímá mě to,“ řekl jsem.

„Vážně? Děláte se mnou snad rozhovor?“

„Nejsem spisovatel.“

„Tak sběratel?“

„Leda tak účtů za školné.“

Vrhla na mě pohled, který říkal: Nedělám si z tebe srandu, považuju tě za inteligentního tvora. Pronikavost jejího pohledu ve mně vyvolala zvláštní pocit. Atmosféra se hmatatelně změnila, jako by mezi námi zavanul čerstvý vzduch.

„Vážně,“ řekl jsem. „Povězte mi, proč nefotíte lidi.“

Gestem ukázala na lavici a posadili jsme se. Vernisáž se najednou zdála na míle vzdálená.

„Jakou teorii zastáváte?“ zeptala se.

„Podle mého to není nijak složité. Lidi z města touží po přírodě a vy jim ji dopřáváte. Je krásná a divoká. Divoká, a přitom zkrocená. Tudíž bezpečná. A na prodej.“

Znovu jsem se dostal na nejasnou hranici mezi uměním a komercí.

Tentokrát jsem v jejím hlase neomylně rozeznal sarkasmus. „Myslíte si, že jsem tak vypočítavá? Že fotím, abych uspokojila... Svoje finanční potřeby?“

Zaváhal jsem a zvažoval, jestli mám zajít ještě dál. Vlastně proč ne?

„Podle mého jste vypočítavá, ale trochu jinak. Tyhle scénérie si vybíráte, protože nechcete, aby do vás druzí viděli.“

„Že bych z Jean Coinové chtěla udělat tajemnou ženu?“

„Pokud svými fotkami nechcete vyjadřovat emoce, musíte si najít jiný způsob, jak oslovit lidi. Chytře jste zvolila vzdálenost. Je to mocná pozice.“

Bál jsem se, že mi dá facku nebo našťavaně odkráčí, ale zdálo se, že ji moje slova potěšila.

„Mohl byste dělat kritika,“ poznamenala.

„Cením si vaší upřímnosti.“

„Jenom vám skládám kompliment.“

Několik lidí Jean Coinovou poznalo a přišlo za námi. Musím přehodit výhybku.

„Moc rád jsem vás poznal. Mimo chodem, jsem David Greenfield.“

„Máte vizitku?“

„Jistě.“ Vytáhl ji. „A vy?“

Vyměnili jsme si kartičky jako Japonci – s mírnou úklonou. Myslel jsem si, že už ji nikdy nevidím.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nejsem nostalgický, a tak jsem vynechal setkání našeho kruhu z vysoké po dvaceti letech. V současnosti se do centra vydávám, jenom když přednáším. Pokaždé mám hlavu plnou vzpomínek. Ne na bolest při řešení občanských deliktů, ani na sobotní večery strávené v knihovně, natož na snahu stihnout uzávěrku studentského časopisu. Přicházejí ke mně jenom příjemné vzpomínky – na podzimní rituální koupi svetru z shetlandské vlny. Na plánování, jak přebrat Blair jejímu bohatému příteli, který studuje na ekonomické fakultě. Na Blair v mém svetru, když si pozdě v noci povídáme nad šálkem kávy.

Barnardova univerzita je mi teď stejně cizí jako tehdy, když jsem studoval práva. Ale Blair vůbec poprvé v životě vedla symposium prvního ročníku. Když mi u večere shrnula *Divočejší břehy lásky*, příběhy čtyř Angličanek z devatenáctého století doslova ožily. Ty ženy nenosily hlavu v oblacích. Byly to romantické realistky, které správně pochopily, že v Anglii s její pevně danou společenskou strukturou v žádném případě nemůžou vést impozantní život, po němž tou-

ží, a tak uprchly do Alžírsko, Turecka a Arábie. Tam si našly muže, zažily dobrodružství a svobodu (jak to samy popsaly).

Když o knize mluvila, připadalo mi, že je mou povinností na sympozium zajít.

Blair můj nápad nenadchl.

„Budeš tam jediný chlap,“ řekla.

„Copak tam nechodí kluci z Kolumbijské se svými holkami?“

Povzdechla si.

„A jiní, aby se seznámili s prvačkami?“

„Víme, že takové věci se děly,“ odpověděla.

„Stejně je to jenom pařba, která se tváří jako schůze inteligentů.“

„Ty jsi ještě nepochopil, že učím na nejprestižnější vysoké škole pro ženy v celé zemi, vid.“

„Pochopil,“ odpověděl jsem. „Ale taky je mi jasné, že to bude pěkná vřava. Ve všech významech toho slova. Bude to tam kypět myšlenkami, lidi se budou zdravit a nikdo si nevšimne starého trouby v zadní řadě.“

„Budu z tebe nervózní.“

„Možná přijdu, možná ne. Vůbec nebudeš tušit, jestli tam jsem.“

Oblékl jsem si košili, kterou nosím do práce, a džínsy. Posadil jsem se do zadní řady poblíž houfu mladých frajírků, kteří přišli obhlédnout nové oběti. Všimlo si mě několik studentek Barnardovy univerzity a všechny se na mě podezíravě podívaly – co tu pohledává dědek, který není profesor? Nakonec jsem zvedl ruku, poklepal jsem na snubní prsten a ukázal na Blair.

„Nejdůležitější je kontext,“ říkala zrovna. „Nesmíte zapomenout, jaká byla Anglie v devatenáctém století. Ve vyšších vrstvách společnosti představovalo manželství obchod, spojení lidí ze stejné třídy. Od ženy se očekávalo, že zůstane věrná manželovi. Románek s jiným mužem by jí zničil život. Ale existovala i druhá stránka. Jakmile se v nějakém venkovském sídle o víkendu sešla větší společnost, hosté celou dobu skákali z jedné postele do druhé. Tyhle ženy takové pokrytectví odmítaly. Láska pro ně měla význam.“

„Pořád ho má!“ vykřikla jedna dívka.

„Ale není na prvním místě!“ houkla další.

„Jaká je vaše priorita?“ zeptala se Blair.

„Splacení studentské půjčky,“ odpověděla jiná studentka. Její slova doprovodil smích a potlesk.

„Dostat práci u Goldmana,“ řekla další.

„Není to totéž?“ zeptala se Blair.

Její hbitá odpověď studentky překvapila a některé se zasmály.

„Nedělám si legraci,“ řekla Blair. „Sedmnáct procent absolventů ekonomické fakulty Kolumbijské univerzity pracuje u McKinseyho a osm procent u Goldmana. U těchto firem je průměrný nástupní plat hodně přes sto tisíc, takže studentská půjčka nemusí zůstat vaší prioritou na dlouho.“

Blair udělala odmlku.

Věděl jsem, že předstírá zahloubání. Svá další slova měla dávno promyšlená, stejně jako oblečení na dnešní shromáždění. Měla na sobě tenký kašmírový svetr, blejzr, šedé flanelové kalhoty a žádné šperky. Rozhodla o tom už minulý týden.

„Pokud to správně chápu, chcete pracovní příležitost

a osobní úspěch,“ řekla. „Ale nerozumím tomu, proč se soustřeďujete jenom na tohle. Co budete dělat večer?“

„Pracovat,“ odpověděla jedna studentka.

„Chodit do posilovny,“ napadlo druhou.

První dívka se opravila: „Budu pracovat a balit chlapy.“

„Dej mi svoje číslo!“ vykřikl jeden kluk z Kolumbijské.

Ozval se smích a potlesk.

„Opravdu?“ zeptala se Blair, když se všichni utišili. „Nic víc?“

Žádný další návrh nezazněl.

„Jane Digbyová napsala jednomu ze svých milenců: ‚Být milována je pro mě jako vzduch, který dýchám.‘ Samozřejmě, že je to hrozně sentimentální. Ale ztotožnila se s ní některá z vás?“

Ticho.

„Souhlasíte s ní?“

Opět ticho.

„Líbí se vám, co napsala?“

Jedna dívka vstala se zápisníkem v ruce. „Otec Jane Digbyové se v roce 1799 zmocnil španělské lodi s pokladem. Dostal za to podíl zlata, který se stal podstatnou částí rodinného bohatství. Takže Jane, která se nepotřebovala vdát kvůli penězům ani si sama vydělávat, si mohla dopřát luxus stavět na první místo lásku.“

„Všechny byly bohaté!“ vykřikla studentka vedle ní. „A všechny byly posedlé chlapy.“

„V tom případě chci i jejich čísla!“ zahulákal komik z Kolumbijské. Přítomní ho opět odměnili potleskem, po němž toužil.

Blair vyrušení ignorovala.